

Arrest

nr. 74 682 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2010 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 14 juni 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 22 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 april 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 18 april 2011 werd het voormelde bevel ingetrokken door de verwerende partij.

Op 14 april 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 9ter - § 3, 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat nog een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van de identiteit weergeven zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, 1^e en 2^e lid. Evenmin toont hij in zijn aanvraag vrijgesteld te zijn van deze verplichting (art. 9ter, § 2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat een vreemdeling verplichten tot een terugkeer naar zijn land van herkomst, een inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig artikel 8 van het EVRM beschermd worden.

Het hele betoog van verzoeker gaat uit van de veronderstelling dat hij verplicht zal worden om terug te keren naar zijn land van herkomst. Dienaangaande merkt de Raad op dat de bestreden beslissing enkel vaststelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk is. Dergelijke beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel is. Het middel van verzoeker is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, doch dit bevel maakt niet het voorwerp uit van huidig beroep en verder blijkt ook nog uit de stukken van het administratief dossier dat het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gericht aan verzoeker werd ingetrokken. Verzoekers betoog is niet dienstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ook wat het tweede middel betreft, gaat verzoeker uit van de veronderstelling dat hij ingevolge de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Net zoals werd vastgesteld in het eerste middel, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat doch enkel de aanvraag onontvankelijk verklaard werd. Het hele betoog van verzoeker mist feitelijke en juridische grondslag en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst naar de bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij betoogt verder dat hij thans bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn geboorteakte en administratieve attesten neerlegt waaruit zijn identiteit komt vast te staan.

Vooreerst merkt de Raad op dat de relevante bepaling *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet is en niet artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zoals ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing, dat de aanvraag van verzoeker geen identiteitsdocument bevatte en dat er ook geen andere bewijselementen werden gevoegd bij de aanvraag die samen genomen de constitutieve elementen van de identiteit weergeven. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker uitgesloten zou zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. Verzoekers asielprocedure was reeds definitief beëindigd bij het indienen van zijn aanvraag. Aldus toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens.

In zoverre verzoeker nu voor het eerst bij zijn verzoekschrift tracht zijn identiteit aan te tonen door een kopie van zijn geboorteakte en administratieve attesten voor te leggen, wijst de Raad er op dat uit de bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk volgt dat verzoeker zijn identiteit bij zijn aanvraag dient aan te tonen en niet in beroep bij de Raad. Trouwens de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Op dat ogenblik lagen de stukken die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, niet voor zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU